

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΕΧΜΕΤ ΣΑΝΤΙ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΖΕΎΝΕΜΠ

(Τουρκικό Δίηγημα)

Όλιος δέν είχε ακόμα ανατείλει και τὸ χωριὸ βρισκόταν βυθισμένο σὲ ἕννο. Ἦταν ἓνα δροσερὸ πρῶινὸ τοῦ Μάη. Ἦ ἀπέραντη θάλασσα τῶν σταχυῶν, ποὺ ἀνάμεσά της ξεχώριζαν, ἔδῳ κ' ἔκει, κατακόκκινες παπαροῦνες, σάλευν ἀνατροχιάζοντας κάτω ἀπ' τὸν ἀνάλαφρο ζέφυρο, καὶ πέρα, ἢ ἀνατολῆ, σάν ἓνα φόντο ἀπὸ σεντέφι, λαμποκοποῦσε.

Μπροστὰ σ' ἓνα σταβλὸ κλειστὸ, στὸ δρόμὸ τοῦ χωριοῦ, ποῦ ἦταν κάτωσφρος ἀπὸ σκόνη καὶ σάνα, πλάι σ' ἓνα βουλοκόπο, μὲ σπασμένες ρόδες, δύο βόδια χωρετοῦσαν τὸ ξημέρωμα, μουρξίζοντας δυνατὰ, κ' ἀπὸ μακρὰ, ἄλια τὰ κοκκίρια τοῦ χωριοῦ τοῦς ἀπαντιοῦσαν. Ἐνας μαντρόσκυλος, μὲ τὸ μεγάλο του κεφάλι χονεῖο ἀνάμεσα στὰ πόδια του, κοιμόταν βαθεῖα...

Ἡ Ζεϊνέμπα ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ τὸ βλέμμα της, βολισμένο ἀκόμα ἀπὸ τὸν ἕννο, ἔπεσε στὰ πράγματα ὀλόγυρά της. Τὸ ντιβάνι ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ ἀναριθμητὲς μίγες. Ἀπὸ τὸ παράθυρο, ποῦ τὰ σπασμένα του τζάμια συγχρατιόντουσαν μὲ μπαλῶματα ἀπὸ χαρτί, ἓνα ἀκάθαρτο φῶς, γλυστοθώντας μέσα, πήγε καὶ χάιδεψε τὸ πρόσωπο της νέας κοπέλλας. Ἀπὸ πλοῖα βρισκόντουσαν ἔπάνω σ' ἓνα λάγχο μοῦδ μὲ μερικά πιὰτα ἄπλητα κ' ἔβ' αὐτὰ φαινότανσαν νὰ κοιμῶνται.

Ἀφοῦ ὄνειροπόλησε μερικά στιγμιές, ἡ Ζεϊνέμπα σηκώθηκε, τέλος, καὶ βγήκε στὴν ἀλλή. Μιά ἀγγελάδα καὶ μερικά γίδες ποῦ κοιμόντουσαν πλάι στὸν τοίχο, γύρισαν τὸ κεφάλι τους πρὸς αὐτὴ κ' ἄρχισαν νὰ βελάζουν γλῶκα.

Ἡ Ζεϊνέμπα πήρε δύο ξύλινες στάμνες καὶ διεψήθησε πρὸς τὴν πηγή. Βάδιζε μέσ' στὰ ὕγρα χορτάρια ποῦ μοῦσκεναν τὰ πόδια της καὶ τὴν ἄκουγαν τὸ φρεμάτιστό της. Ὅταν ἔφτασε στὴν πηγή καὶ γέμισε τὲς στάμνες της, ἔψωψε τὸ κεφάλι της, κιντίζοντας πρὸς τοῦς ψηλοῦς βράχους πέρου.

Ὁ ἥλιος εἶχε ανατείλει πιά. Τὸ κοπάδι τοῦ χωριοῦ ξαναγύριζε ἀπ' τὰ λιβάδια, ὅπου εἶχε περάσει τὴ νύχτα, καὶ γέμιζε τὴ σιωπὴ της ἀγῆς ἀπ' βελίσματα...

Ἀργὰ ἡ Ζεϊνέμπα ξαναπῆρε τὸν ἴδιον δρόμο. Ἐλεῖται, κουρασμένη ἀπ' τὴν πορεία, ξεπλώθηκε πλάι σ' ἓνα δέντρο. Ἀπὸ τὲς κληνοδόχες τοῦ χωριοῦ, μαζέψοι καντοὶ ἔφρονόντουσαν σὲ γαλήνη ἀέρα. Ἡ Ζεϊνέμπα συλλογιζόταν: Τὰ περσιμένα μὲ ὄλες τους τὲς γαῖες καὶ τὲς στενοχωρίες περνοῦσαν μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια της. Ἦταν εἰκοσι χρόνων κ' ὅλη της ἡ ζωὴ δέν της ἔδινε τὴν ἐντύπωση οὔτε μιάς ἡμέρας. Ἡ ἔφερε ὅτι ἡ μητέρα της εἶχε πεθάνει φέροντάς την στὸν κόσμο κ' εἶται εἶχε στερηθεὶ τὴ μητρικὴ ἀγάπη ἀπὸ τὴν πρώτη της μέρα. Μιά θεὰ της στυμμένη καὶ κακιά τὴν εἶχε μεγαλώσει, μὰ κ' αὐτὴ, ἔδῳ καὶ δύο χρόνια, κοιμόταν στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ, ὅπου οὔτε ἓνα δέντρο δέν ἐσκίριζε τοῦς τάφους.

Ἡ Ζεϊνέμπα ζοῦσε ἀπὸ μικρὴ μέσα σ' αὐτὴ τὴν καλύβα ποῦ ἔμοιαζε περισσότερο μὲ τάφο παρά μ' ἀνθρώπινη κατοικία. Ζοῦσε ἐκεῖ μὲ τὰ δύο της ἀδέλφια καὶ μὲ τὸν πατέρα της ποῦ τὰ γερατὰ τὸν κωποῦριζαν ὀλοένα.

Σὲ λίγο συνέχισε πάλι τὸν δρόμο της. Ἦ στάμνες της ὅμοιες ἦσαν βουρῆς καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ ξεποστῆσθαι μιά φορὰ ἀκόμα κοντὰ στὸ κοιμητήρι. Μερικά πρόβια ἔβουσαν ἐκεῖ, ποῦ τὰ φέλαγε ἓνα κοριτσάκι. Βλέποντάς την, ἡ Ζεϊνέμπα συλλογιζόταν πόσο φῶρα θὰ ἦταν νὰ ξαναγίνῃ βουκοπούλα, ὅπως ἦταν ἄλλοτε, πρὶν ἀπὸ ὀχτὸ χρόνια, καὶ νὰ μὴ συλλογιζέται πιά τίποτε, καὶ προπάντων τὸν Χασάν...

Ὡ, ὁ Χασάν!... Ποιὸς ἔφερε αὐτὴ τὴν ὄρα σὲ ποιὸς φλογισμένους ἀμύποτους, σὲ ποιά ἐρημιά περιμένε μάταια καμιά εἰδησι ἀπ' τὸ χωριὸ του, ἐρευνημένα ἀδιάκοπα μὲ τὰ φτωχὰ κουρασμένα του μάτια τὸν ὀρξίζοντα!...

Σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ κοιμητήρι συναντιόντουσαν ἄλλοτε μὲ τὸν Χασάν. Ἐνδόλιτος, μὲ τὸ φέσι του ξεχοσιμένο, μὲ τὸ λουκάμισό του κουρξιασμένο, μὲ τὸ ραβδί του στὸ χέρι, μὲ τὸ φουμί του σ' ἓνα δισάκι ποῦ κρεμόταν ἀπ' τὸν ὄμο του, ὠδηγοῦσε ἐκεῖ τὰ πρόβια τὸν κ' ἔτσι μορφοῦσαν νὰ βλέπονται κάθε τόσο.

Ἦταν ξάδελφός της κ' εἶχαν ἀρραβωνιαστῆ ἀπὸ μικροί. Ἦσαν τόσο ἄπλοοὶ οἱ ἀρραβῶνες αὐτοί!... Κι' ἀπὸ τότε οἱ δύο ἀρραβωνιασμένοι φέλαγαν μαζὺ τὰ κοπάδια τοῦ χωριοῦ, καθισμένοι πλάι-πλάι ἀπ' τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ, μέσα στὸ ἡλιόλουστο νοσοστήρι.

Τὰ χρόνια πέρασαν κ' ἓνα πρῶν ὁ Χασάν ἔφυγε γιὰ νὰ πᾶν νὰ κἀνὴ τὴ θητεία του στὸ στρατό. Πρῶν φέγγει, εἶχε στὴ Ζεϊνέμπα: «Σὲ τρία χρόνια θὰ γυρίσω... Νὰ μὲ περιμένεις... Τὰ χρόνια περνοῦν χωρὶς νὰ τὰ καταλάβῃ κανεὶς».

Τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε κ' ἀποχωρίστηκαν κλαίγοντας σιωπηλά. Ἄν ἦξερε κανεὶς ἀκριβῶς σὲ ποιά χώρα τὸν εἶχαν στείλει. Αὐτοὶ ποῦ ξαναγύριζαν ἀπ' τὸν στρατό, μιλοῦσαν γιὰ πολιτείες καὶ γιὰ χωριά, ζοσιμένα ἀπὸ ἀπέραντα λιβάδια κ' ἀπὸ ὄρημους μὲ θεοράτα ἔλατα. Μὰ ἦταν καὶ μιά χώρα, ἀπ' τὴν ὁποία δέν ξαναγύριζε κανεὶς ποτὲ κ' ὅταν ἐπρόφεραν τὸ ὄνομα τῆς χώρας αὐτῆς, οἱ γέροι χὰιδεταν τὰ γένεια τους, ἢ γογγύζονταν τὰ κεφάλια τους κ' ἢ κοπέλλες σκούπιζαν μὲ τὰ μαντήλια τους τὰ δάκρυα ποῦ ὄδλωναν τὰ μάτια τους. Ἦταν μιά χώρα μακρινή, πολὺ μακρινὴ καὶ γιὰ νὰ γτάση κανεὶς ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ περάσῃ μεγάλα ποτάμια καὶ κάμπους, ποῦ τοῦς ἔφηνε ὁ ἥλιος. Ὁ ἀγορξυλάκας εἶχε χάσει ἐκεῖ τὰ τρία του παιδιὰ κ' ἔλεγαν πῶς ἡ χώρα αὐτὴ ἦταν ἀληθινὰ πῶρα.

Ἐξ ἑμῆς λοιπὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Χασάν, ἔφτασε ἓνα γράμμα του, σταλμένο ἀπὸ κεῖ κάτω. Ὅποτε τὸν εἶχαν στείλει κ' αὐτὸν στὴν Κόλασι ἐκεῖνη;

Ὅστόσο, ἡ Ζεϊνέμπα ἔλιψε ἀκόμα κ' ἔλεγε συχνὰ μόνη της: «Μὰ δέν εἶνε δυνατόν νὰ πεθάνουν ὄλοι ὅσοι πηγαίνουν ἐκεῖ κάτω!».

Καὶ πραγματικά, ἐπὶ ἓνα χρόνιο τὰ γράμματα τοῦ Χασάν ἐρχόντουσαν ταχτικά. Τοῦς ἔγραφε ὅτι ἓνας τρεμρὸς ἥλιος τοῦ φλόγιζε τὸ κεφάλι, ὅτι τὰ πόδια του ψηρόντουσαν μέσα στὴν ἄμμο κ' ὅτι οὐτ' ἓνα δέντροκι δέν βρισκόταν πῶθενά.

Μὰ ἔδῳ καὶ δώδεκα μῆνες, οὔτε γράμμα εἶχαν λάβει, οὔτε κανεὶς εἶχε σθεῖ ἀπὸ κεῖ κάτω γιὰ νὰ φέρῃ εἰδήσεις τοῦ Χασάν.

Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, τὰ δάκρυα πλημύριζαν τώρα τὰ μάτια της νεαρῆς ἀρραβωνιαστικῆς του. Ἐβλεπε μὲ τὴ φαντασία της τὸν Χασάν ξεπλωμένο ἔπάνω στὴ φλογισμένη ἄμμο. Τὸν ἔβλεπε νὰ περμῆνε μέσα ἀπ' τὸ χωριὸ του καὶ ν' ἀγωνιὰ νῆσα στὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἐγκατάλειψη.

Αὐτὴ ἡ σκέψη τὴ σκοτόνε. Τὰ δάκρυά της διπλασιάζονταν καὶ τῆς φαινόταν πῶς μιά θεομὴ πνοή, σάν νάρχονταν ἀπὸ τὴν κόλασι ἐκεῖ κάτω, τῆς ἔκωιγε τὴν καρδιά...

Ὅταν ξαναγύρισε στὴν καλύβα της, ὁ πατέρας της ἔπιπε κρὸς στὸ τζάκι τὸν καφέ του καὶ τὰ μικρὰ της ἀδέλφια δάγκωναν ἀπὸ ἓνα κομμάτι καλαμάκι. Ὁ γέρος τὴν κιντίζε γλῶκα κ' ἡ Ζεϊνέμπα εἶδε στὰ μάτια του κάποια μυστικὴ πύρα, γιὰτὴ κ' αὐτὸς ὑπόφερε ἀπὸ τὴ σιωπὴ τοῦ Χασάν. Ὁ Χασάν ἦταν ἄδην του ἡ ἐλπίδα. Κουδέντιζε γι' αὐτὸν συχνὰ κ' ὄρες δλόκληρες μὲ τὸν ἀγορξυλάκα, τοῦ ὁποῖου ἡ καταραμένη χώρα εἶχε πάρει τὰ τρία παιδιὰ. Καὶ καθὼς μιλοῦσαν, ὁ ἀγορξυλάκας ἀναστένεζε, κιντίζοντας μὲ ὀχτο τὴ Ζεϊνέμπα, ποῦ στεκόταν παρὰμερα. Ἐλεῖται οἱ δύο πατὲρες ἔκλαγαν χωρὶς νὰ λένε πιά λέξι.

Ἡ Ζεϊνέμπα ἄφησε τὲς στάμνες κοντὰ στὴν πόρτα καὶ βγήκε στὴν ἀλλή...

Στὸ μναρὲ τοῦ μικροῦ τζαμοῦ τοῦ χωριοῦ, ὁ μουεζίνης προσερχόταν. Ὁ ἥλιος ἔκωιγε τώρα καὶ τὰ ζῶα εἶχαν καταρῆγει στὲς σκιές τὸν τοίχων. Μονάχα μερικάς κότες περιφερόντουσαν γύρω ἀπ' τὸ τζαμί, περιστοιχιζόντας ἓναν πετεινὸ...

Ἐξάφνα μιά φωνὴ δυνατὴ ἀντήχησε στὸν ἦσοχο ἀέρα τοῦ χωριοῦ. — Ἐ! ἀγορξυλάκα!...

Ἀμέσως ἡ εἰδησι τοῦ ἐρχομοῦ του ἀπλώθηκε σ' ὄλο τὸ χωριὸ. Παιδιὰ μωόγιμα πρόβιασαν φοβισμένα στὲς γωνίες τῶν δρόμων καὶ στὲς στέγες τῶν καλυθῶν. Κεφάλια διαταχτικά γυναικεῖα ἔδγαναν ἀπ' τὲς μισανιγμένες πόρτες, ἐνῶ οἱ ἄντρες παρτασόντουσαν μὲ σεβασμὸ μπρὸς στὸ τζαμί. Κι' ἐνῶ ὁ ἀγορξυλάκας τοακίζεταν νὰ βρῆ σαγὸ γιὰ τὸ ἄλογο τοῦ χοροφύλακα, ὁ δῆμαρχος τοῦφερε ἓνα χάλι γιὰ νὰ καθῆθαι.

Ὁ χοροφύλακας προχώρησε περὶφανα, κάθισε στὸ χάλι κ' ἔπιε ἓνα μεγάλο τάσι καφέ ποῦ τοῦ τὸ σεβόρισε πάλι ὁ δῆμαρχος. Ὅταν

Τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε κ' ἀποχωρίστηκαν κλαίγοντας σιωπηλά...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

(Του ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ)

—Ναι, ναι! μου είπε ο γέρο-σαλτιμπάγκος, χρειάζεται υπομονή κι' αγάπη στην τέχνη.

Ήταν ένας καλλιτέχνης αληθινός στο είδος του ο σαλτιμπάγκος αυτός. Και τό παιγνίδι πούπαζε στο τσίρκο, ήταν δύσκολο πούλι.

Θά τό έχετε ιδεί βέβαια τό επινίδινο αυτό παιγνίδι στά διάφορα ιπλοδρομία. Μιά γυναίκα τοποθετείται μπροστά σ' ένα σανίδωμα θύλα, μέ τεντωμένα δεξιά κι' αριστερά τά χέρια σέ σχήμα σταυρού. Ένας άκροβάτης στέκει αντίκρου της, σέ μικρή απόσταση, και πετάει μέ τέχνη διακόσια μετερά μαχαίρια, τά όποια καρφώνονται στό σανίδωμα, γύρω άκριβώς άπ' τό κεφάλι, τά χέρια κι' όλο τό κορμί της γυναίκας.

Στά περισσότερα ιπλοδρομία, τά μαχαίρια αυτά δεν είνε διόλου κομτερά κι' έξ άλλων μπήγονται στό σανίδωμα σ' άρκετη απόσταση από τό σώμα της γυναίκας.

Ό γέρο-σαλτιμπάγκος όμως για τόν όποιον σάς μιλά, μεταχειρίζταν μαχαίρια σάν ξυράφια κομτερά και τάρριγγε μέ τσή δύναμη και τόσο επιδέξια, ώστε καρφωνόντουσαν γύρω άπ' τόν λαιμό, από τά χέρια κι' άπ' τό κεφάλι της γυναίκας του, τόσο κοντά της, πού άγγιζανε τή σάρκα της σχεδόν.

Κι' όπως συμβαίνει μ' όλους τούς μεγάλους καλλιτέχνες, περνούσε φυσικά κι' αυτός άπαρατήρητος μέσα στό πλήθος τών άσημάντων σαλτιμπάγκων.

Και μόνον έγώ μέσα άπ' τόν όχλο τών θεατών έπρόσεξα κι' έξετίμησα τήν αξία του. Τόν έπλησίασα λοιπόν σέ κάποια στιγμή και τού σφίξα τό χέρι.

Εκείνος έδάχρυσε.

—Δέν άμφιβάλλω, τού είπα, πώς και νά τό θέλεις τώρα πειά, δεν θά μπορέι νά κάνει λάθος στό σημάδι. "Ω! θαυμάζω, φίλε μου, τή σταθερότητα τού χεριού σου!

Ό σαλτιμπάγκος μέ κύτταξε παράξενα!

Ένας καλός λόγος πού πηγαινει κατ' ευθείαν στην καρδιά, μπορεί νά κάνει φίλους, ανθρώπους άγνωστους έντελώς και ξένους.

—Ναι, ναι, μου είπε ό γέρο-σαλτιμπάγκος μέ φωνή βαθεία κι' ύπόκοψη, βγαλμένη μέσα από τά βάθη της ψυχής του. Είν' αλήθεια αυτό πού λέτε... Δεν μπορώ πειά νά κάνω λάθος. Τά χέρια μου δεν μέ άκούρν... Έχουν μάθει πειά τόν ίσο δρόμο...

—Τήν είδατε τή γυναίκα πού στέκει μπρός στό σανίδωμα όταν αρχίζω τά μαχαίρια; Είνε γυναίκα μου. Ξέρω ώστόσο ότι δεν μ' αγαπά πειά. Χίλιες φορές ως τώρα δοκίστηκα νά τής καρφώσω στό λαιμό ή στην καρδιά ένα άπ' τά μαχαίρια μου, τό πού κομτερό και μυτερό. Τού κόκω θυμός. Τό χέρι μου δεν θέλει νά μέ άκούση. Κι' όταν έρθει ή ώρα τού παιγνιδιού, πετιόνται τά σπιλέττα σφουρίζοντας και μπήγονται γύρω-γύρω άπ' τό κεφάλι της, κάνοντας έτσι ένα στεφάνι σάν κι' εκείνα τών άγιών...

... Τό ξέρει κι' αυτή πώς τή μωό. Είνε όμως βέβαια, είνε ασφαλισμένη πώς τό χέρι μου ποτέ δεν θά λαθάρει και γι' αυτό μέ κοροϊτεύει και γελά, γελά διαρκώς μαζί μου, όταν αρχίζω τά μαχαίρια μου. γελάει άγρια, χλευαστικά, λυσσοσπύμενα!...

ρούφηξε και τήν τελευταία γουλιά, είπε άπότομα:

—Δέν έχετε πληρώσει ακόμα τούς φόρους σας...

"Όλο τό χωριό άρχισε νά τρέμει, ακούγοντας αυτά τά λόγια. Κι' ό δήμαρχος άπάντησε τραυλίζοντας:

—"Αν ό Άλλάξ τό θέλησει, θά πληρώσουμε μέ τόν θερισμό. Τώρα δεν έχουμε ούτε παρό.

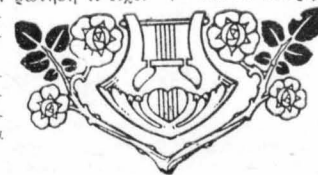
"Έκπειτα ό χοροφύλακας είπε πώς είχε δουλειά στό γειτονικό χωριό, έβγαλε από τήν τσέπη του ένα γράμμα, τό έδωσε στό δήμαρχο. Ξαναβέθηκε στό άλόγό του κι' έφυγε... "Όλο τό χωριό άνάσανε ελεύθερα...

Τότε ό δήμαρχος άνοιξε τό γράμμα, μά επειδή κανείς δεν ήξερε γράμματα, περίμεναν τόν ιμάμη για νά τούς τό διαβάσει. Τέλος, ό ιμάμης ήρθε και τό διάβασε. "Έγραφε ότι ό Χασάν είχε πεθάνει εκεί κάτω, στην ήλιοψημένη εκείνη χώρα κι' ότι ή Κυβέρνηση ζητούσε τούς κληρονόμους του. "Άφνε έβδομήντα όχτώ πιάστρα κι' ένα πρόβατο.

Ό πατέρας τής Ζεννέμτ ξαναγύρισε στό σπίτι του μέ τά μάτια του πλημμυρισμένα από δάκρυα. Μόλις τόν είδε έτσι ή κοπέλλα, έννοιωσε τήν καρδιά της νά σφιγγεται κι' έτρεξε νά τόν ρωτήσει τί είχε. Αλλάς, χωρίς νά τής άπαντηή τίποτε, τήν άγκάλιασε, ένώ τό δάκρυά του έξακολουθούσαν νά κυλούν έπάνω στη μακρά λευκή γενειάδα του.

Από τότε ή Ζεννέμτ έχασε τά λογικά της και βλέπει πάντα μέ τό θολωμένο της μυαλό τόν Χασάν έπιλωμένο στη φλογισμένη άμμο, νά περιμένει μια ενάκριστη είδηση άπ' τό χωριό του και νά πεθαίνη μέσα στην άπελπισία και τήν εγκατάλειψη.

ΜΕΧΜΕΤ ΣΑΝΤΙ

Η ΠΛΗΓΗΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΕΩΝ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ

(Μια περιεργή και θλιβερή Στατιστική)

Μια παραινής έφημερίδα έγραφε πρό ήμερών: «Κάθε χρόνο χάνονται στό Παρίσι 2,700 άτομα!...».

Πραγματικώς, στη γαλλική πρωτεύουσα, όπως άλλωστε και σ' όλες τις άλλες μεγαλοπόλεις, εκατοντάδες άθροισμοί εξαφανίζονται κάθε μήνα, χωρίς ν' άφίνουν κανένα ίχνος τους. Από τό 2,700 άτομα πού χάνονται κάθε χρόνο στό Παρίσι, Ξαναβρίσκονται, κατά μέσον όρον, τό 2,600. Τά άλλα 100 εξαφανίζονται όριστικώς, μυστηριώδως, χωρίς ποτέ νά Ξαναβρεθούν τά ίχνη τους!... Κάθε μέρα φτάνουν στην Άστυνομία τών Παρισίων άθροές ή άναφορές τών πολιτών πού έχουν χάσει κάποιο προσφίλες τών πρόσωπο. Κι' όταν μών πρόκειται για μικρά παιδιά, κάτω τών 13 έτών, άπασχολείται για τήν άνεύρεσή τους ένα ειδικό γραφείο. Για τούς μεγάλους όμως, τό έργο αυτό άνήκει στην Άστυνομία.

Στις περισσότερες περιπτώσεις εξαφανίσεως, πρόκειται περί κοριτσιών από 11 ως 20 χρόνων, τά όποια άφροναν κρυφά τά σπίτια τους, έπηρεασμένα άπ' τά διάφορα μυθιστορήματα κι' άπ' τή ρομαντική τους φαντασία. Η άστυνομία τό Ξαναβρίσκει ως έπί τό πλείστον, και τό άναγκάζει νά γυρίσουν, θέλοντας και μή, στους γένεις τών. Μερικές όμως άπ' τις νέες αυτές, έχουν τραγικό τέλος: Μιά μέρα — άργά ή γρήγορα — βρίσκεται τό πτώμα τους μέσα στό γκριζά νερά τού Σηκουάνα!...

"Άλλες πάλι φεύγουν άπ' τά σπίτια τους, παίρνοντας μαζί τους όσα χρημάτα και κοσμήματα βρούν, για νά ζήσουν δυο-τρεις μέρες μέσα σ' ένα ψεύτικο όνειρο πλούτου και πολυτελείας. Όταν όμως τούς πιάσει και ή τελευταία πεντάρα, δεν τούς μένουν πειά παρά δυο μονάχα λύσεις: Η πρώτη είνε νά γυρίσουν στό σπίτι τους. Και ή περισσότερες διαλέγουν αυτή τή λύση. Υπαίχουν όμως και μερικές, ή όποιες, μη τολμώντας ν' άντιμετωπίσουν τόν δικαιο θυμό της οικογενείας τών, προτιμούν κάτι πολύ χειρότερο: Ένα βράδυ άφίνουν τή Γαλλία μ' ένα μυστηριώδες ατιούπλοιο, τό όποιο άποδιώκει ύστερ' από λίγες μέρες τό άνθρώπινο φορτίο του σέ κάποιο λιμάνι της Νότιου Άφρικής. Έκει καρφουλακτούν οι διάφοροι ψωματέμποροι, οι όποιοι πωλούν τά δυστυχισμένα κορίτσια σέ φρικώδη καταιγίγια!...

Τό Ξεμνάλισμα τών άνόητων αυτών κοριτσιών γίνεται στό διάφορα ύποκα ντάσιγκ και χοροδιδασκαλεία τών Παρισίων, στό όποια περιμένουν τή λεία τους οι ιδιαιτεροί εκείνοι τύποι τών κμοραίων άνδρών, βοηθοί πολιτικού τών σωματερίων.

Τελευταίως όμως ή Άστυνομία παρακολουθεί άγρυπνα όλες τις κινήσεις τών άχρειών αυτών υποκειμένων και κατορθώνει έτσι νά ματαιώνη τις περισσότερες φορές τά σχέδιά τους.

"Άλλες αίτιες εξαφανίσεων είνε ό έρως, ή συγγενής προσοιβές και ή οικογενειακές άνομιμαίες. Έπειτα έχουμε τούς καταζητούμενους άπ' τήν άστυνομία — καταραστές, κιδθλοποιούς κτλ. — οι όποιοι προσπαθούν νά κρυφτούν για κάποιο καιρό, ως πού νά ξεχαστούν τά κατορθώματά τους. Μη ξεχνάμε άλλωστε ότι το Παρίσι είνε τόσο άπέραντο, ώστε φτάνει ν' αλλάξη κανείς γειτονιά, για νά τόν χάσουν τελείως οι γνωστοί του κι' ή Άστυνομία.

Συμβαίνουν όμως κι' εξαφανίσεις όφειλόμενες σέ άμνησία και έν γένει σέ διάφορες παθήσεις τού μυαλού. Οι περισσότεροι άπ' τούς δυστυχισμένους αυτούς άρρώστους, καταλήγουν άγνωστοι, άπολακωμένοι και μοσπεθαμένοι άπ' τήν πείνα και τήν κοίραση, σέ κάποιο άσολο άλλης μακρινής πόλεως, όπου πεθαίνουν, χωρίς ποτέ ν' άποκαλυφθή ή πραγματική τους ταυτότης.

Τέλος, έχουμε τούς διαφόρους νεαρούς, πού τά μυθιστορήματα και τά περιπετειώδη φίλμ τούς σπρώχνουν νά εγκαταλείψουν τά σπίτια τους, για νά κληγήσουν τήν τύχη. Μόλις όμως βρεθούν μπροστά στην πραγματικότητα, βλέπουν άμέσως τά όνειρά τους νά διαλύονται και θεωρούν σωτήρας τόν τούς άστυνομικούς πού κατορθώνουν νά τούς Ξαναβρούν.

Πολλοί μάλιστα άπ' αυτούς γυρίζουν μόνου τους στό σπίτι τους, προτιμώντας τόν οικογενειακό τυγμό από τά βάσανα της ελευθερίας!...

Στό Λονδίνο, ή αναλογία τών εξαφανίσεων είνε μεγαλύτερη παρά στό Παρίσι. Έκει μάλιστα έπαρουν πολλοί κακοποιοί, οι όποιοι, άφοδ ληστέψουν και σκοτώσουν τό θύμα τους, άφίνουν στις τσέπες του τά δικά τους πιστοποιητικά, για νά εξαπατήσουν τήν άστυνομία και νά θεωρηθούν πλέον ως πεθάνοντες! Ένας τέτοιος δολοφόνος πλήρωσε πρό όλίγου καιρού τό εγκλήματός του μέ τήν κρεμάλα! Η ταυτότης όμως τού θύματός του, τό όποιο βρέθηκε μισοκαμένο μέσα σ' ένα μπαούλο, έμεινε άγνωστη.

Υπολογίζεται ότι επί έννέα εκατομμυρίων κατοίκων τού Λονδίνου, συμβαίνουν καθημερινώς 18 εξαφανίσεις, άπ' τις όποιες ή μία τουλάχιστον είνε όριστική!...